

Съединенитѣ Щати, въ което бѣше невъзможно да се не признае прѣкото влияние на френскитѣ публицисти, примѣра на единъ народъ, който самъ си създаде свободата, присѣтствието въ Парижъ на републиканеца Франклинъ, който бѣ прѣдмѣтъ на всеобщо почитание, всичко това подѣйствува по единъ най рѣшителенъ начинъ върху Франция. Дворянетѣ които се произнесоха нърви въ полза на революцията, Ноаилъ, Монморанси и Ламетъ, генералитѣ които прѣдводителствуваха първитѣ френски революционни армий, Кюстенъ, Рошамбо, Биронъ и Журданъ бѣха воювали въ Америка. Това бѣ едно благородно единение на хора и идеи, които възстановиха мѣжду двата народа една плодотворна солидарностъ.

Очевидно бѣ, че възрастающето раздвоение на общественното мнѣние съ правителството, трѣбваше да докара паданието на послѣдното. То го ускори чрѣзъ погрѣшкитѣ си.

Въ времето когато Тюрго и Некеръ проектираха реформитѣ си, можаше още, ако не да се прѣдотврати бурата, то поне да се отложи за по нататѣкъ. Но тие що бѣха свалили двамината министри продължаваха да се противятъ на какви и да е подобрения и по тая причина революцията стана неизбежна. — Никой нищо не искаше да жертвува: парламентитѣ, които намираха голѣми думи да оплакватъ народнитѣ бѣдствия, не намѣриха никакво срѣдство за да ги уталожятъ; тѣ упорито се противяха на равномѣрното уреждане на провинциалнитѣ съвѣти.

Управлението на финансиитѣ, въ което по онова време се заключаваше почти всичкото управление на държавата, бѣше ввѣрявано послѣдователно въ рѣцѣтъ на хора неспособни. Най сетнѣ въ палата въобразиха че се намѣрили нужния тѣмъ челоуѣкъ: Калоннъ обѣщаваше да удовлетвори всичкитѣ безъ да прибѣгва къмъ